

גיליון ה'תש"ע ד' צעק פ' י"ח

גיליון מיוחד להעצמת השייכות, הדבקות וההתמסרות
לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

זעזוע]...

הרי מצינו דוגמתו פלא הכי גדול בכל יו"ט, בעת פתיחת הארון (וכשחל בחול – לאחר הקדמה דאמירת י"ג מדות הרחמים שאינן חוזרות ריקם), שכאו"א מישראל מבקש על עצמו: "ויתקיים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה' וגו'" – פסוק שמתאר גדול מעלתו של משיח צדקנו!...

(קונטרס מעייני הישועה ה'תשנ"ב. בלתי מוגה)

דבר מלכות

ביסוים נדירים מכ"ק אדמו"ר שליט"א

מצינו ברשימותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לתולדותיו של

הצמח-צדק (דור השלישי של נשיאי חב"ד, "בתלת זימני הוי חזקה"), ש(כמה מהם) נקראים בתואר אדמו"ר. וענין זה מהוה נתינת-כח לכאו"א מאתנו, בתוככי כלל ישראל, ליקח לעצמו ה"רחבות" וה"התפשטות" שבתואר אדמו"ר!

כשאומרים ביטוי כזה "ווערט מען דאך פארציטערט" [= נעשה

בקשר עמם. כשנפגשנו סיפר לי בשמחה על פלוני מאותם בחורים שקבל התעוררות תשובה, ועוד אחד אחר שמתקדם אף הוא בקצב שלו, והצד השווה שבהם, שבכולם הוא רואה כיצד לא ידח ממנו נדח וסוף סוף הם יהיו מוכרחים לשוב לסנירה של אמא תומכי תמימים, לשוב לרבי. כשישבת אצלו ושמתתי את סיפורי ראיתי את התקווה והעידוד, את האור שזורח בקצה המנהרה.

וחשבתי לעצמי ששניהם צודקים. מחד אי אפשר להכחיש את הירידה הגדולה הנראית לעין בכל פינה, ומצד שני אי אפשר להתעלם מהעובדה שכל העוסק באמת בחינוך וקירוב הנוער רואה את לב ישראל העך, נקודת התמים שלא תכבה, ובסיוע ועידוד נכון סוף סוף עולה ומנצחת את כל ההסתרים.

המצב היום מעורבב, ויש אנשים שמתבלבלים ולא יודעים להגדיר אותו. יש כאלו שרואים רק את הירידה ולא את העליה, ונימה של יאוש ומרה שחורה בדבריהם. יש כאלו שרואים את שני הכיוונים, אך לא יודעים להסביר מה ולאן, ואינם יודעים מה יגבר על מה. ואני חושב שיש לי לכל זה הסבר פשוט וקל, הסבר ששופך אור על כל הענין.

הרבי אומר שאנו נמצאים בדור האחרון לגלות וראשון לגאולה. הרבי אומר שעם ישראל כבר מבורר ומתוקן וראוי לגאולה, והחסרונות שישנם בו הם ענינים חיצוניים בלבד.

ולכן כאשר נראה את הירידה הגדולה נאמר מיד, אכן זהו הדור האחרון של הגלות, עקבתא דעקבתא. וכאשר נראה את העליה הגדולה הקורית בו זמנית, נאמר מיד אכן, זהו הדור הראשון לגאולה. ומכיון שאנו יודעים שהגלות כעת ברגעי גססתה האחרונים, והגאולה היא הכח העולה ומתגבר מרגע לרגע. נדע שהירידה שסביבנו גם אם היא כה גדולה וסוחפת, אלו הרגעים האחרונים שלה, ובהתבוננות מעמיקה לתוכה נוכל לראות את הגאולה המסתתרת, את הניצוץ משיח שבכל אחד שלא נותן לו להתרחק יותר מדי. וברגעי אמת נוכל לראות כיצד הנקודה הפנימית יוצאת החוצה, והנה הבחור שב הבייתה לרבי. ואנו יודעים שהפעם כשהוא שב זוהי תחנתו הסופית והנצחית, כיון שזהו קשור עם 3. הגאולה האמיתית והנצחית.

ועדיין אני ואתה יושבים ב-770 ולומדים מאמר חסידות. תרים לרגע את העיניים מהמאמר ותצא ללובי או לשדרת קינגסטון, תראה את החברים שלנו שמתנבבים בלב ריקן ובנפש שוממה מחכים לתעסוקה ולחוויה. נסתכל עליהם ונדע שיש בהם ניצוץ משיח שרוצה להיות קשור,

המשך בעמ' הבא <

מ"ל 13/11

א חסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

בגליונות הקודמים כתבתי את שעל לבי.

נראה לי שחלק מהדברים היו בבחינת יתוונא דלבא דלא כתבי אינשי, ואיני יודע עד כמה הצלחתי להורידם לאותיות הכתב באופן המתאים. תקוותי להי' שיהיה עם עטי ויתן שהמילים שנכתבו בו יפעלו פעולתם.

נקודה נוספת שרציתי לשוחח אתך בהמשך להנ"ל:

דברנו על להודות לרבי. להודות לו על היכן שאנו נמצאים, על שנה שעברה מלאה בתורה בשקידה והתמדה מתוך יראת שמים, על שזכינו להיות בתשרי עם הרבי, זכינו להיות עם הרבי בגופנו ב-770, וזכינו להיות עם הרבי בנפשנו, לדעת היכן אנו עומדים ולפני מי אנו עומדים. דברנו על כך שהכל הרי יכל להיות אחרת, יכלנו להיות במחוזות אחרים, ובעל הנס צריך להכיר בנסו ולהודות עליו.

וכעת כשאני מהרהר בכך, אני חושב שההודאה הטובה ביותר תהיה כאשר נביא לו עוד אחד, עוד חבר שלנו שמחכה לך שתקח גם אותו למקום הטוב שבו אתה נמצא.

הרי אני ואתה מכירים את המצב סביבנו, מכירים את מעלות דורנו וגם את חסרונותיו. תמיד טוב ונכון לדבר על המעלות, על ההתקשרות והדביקות של הדור הצעיר, האמונה למרות הכל, על בעלי התשובה הרבים וכו' וכו'. אך אני ואתה מכירים גם את החסרונות, יודעים היכן חברים קרובים שלנו נמצאים, עד כמה הם יכולים לעמוד ממש כאן לידנו, ובהנהגתם ומחשבותם הם רחוקים רחוקים.

אשתף אותך במחשבות שהיו לי בנושא הזה:

לפני מספר שבועות ביקרתי בכפר חב"ד ופגשתי שם יהודי חסידי מהדור שמעלינו, מהדור שראה את המקדש בתפארתו, שראה את הרבי מלך ביפיו ומנהל את חב"ד ליובאוויטש ביד רמה. שוחחנו על הדור של עכשיו הנבוך והמבולבל, שלא ראה ולא ידע ואין לו כיוון. במהלך שיחתנו עלו כמה דוגמאות עגומות מהסביבה המוכרת לשנינו, ודמעה חמה חמקה מעינינו. הבנתי היטב על מה ולמה, והזהיתי. קבלתי קצת מושג על מה שהיה ועל מה שעכשיו.

משם המשכתי לתחנתי הבאה במסעי, שם פגשתי אחד מחברי, כמוני וכמוך, מהדור שלי ושלך. הכרתי אותו מהתקופה בה היה בשליחות בישיבות תומכי תמימים, שם מסר נפשו וכחותיו לקירוב התמימים הצעירים, מהם גם כאלו שבמשך הזמן הספיקו ללכת רחוק והוא עדיין

ואז הרלווייץ גינזבורג בספרו סיפר את סיפורם של סוסי הקוזקים הבלתי מנוצחים, אלו שצלחו את כל מבחני הגבורה שצבא רוסיה ידע לערוך, עד לסיומם בחציית נהר הדנייפר הרחב והשוצף. כשהגיעו הסוסים לעברו השני של הנהר המבחן טרם נגמר. היו מהסוסים שנעמדו לנוח מהמאמץ, והיו את אלו שהביטו לאחור וראו את חבריהם שעדיין נאבקים בזרם הנהר, ירדו חזרה למים ואחזו בהם בערפם וסייעו להם לעלות לשפת הנהר. סוסים אלו זכו לחתימה מלובנת על בשרם והצטרפו לגדודי הקוזקים.

וסיים הרלווייץ גינזבורג במאמרו. המבחן לא מסתיים בכך שאתה זכית להיות קשור לרבי מלך המשיח ולהאמין בו גם לאחר ג' תמוז. המבחן הוא כיצד תנהג עם חברך שטרם הכריע את ההתמודדות, כיצד תסייע לו להגיע לאותו חוף אליו אתה הגעת.

גם לנו יש להודות לרבי על שהביא אותנו לחוף מבטחים. הגיע הזמן לחשוב על אלו שנותרו מאחור, ולראות מה אנו עושים איתם. בהצלחה מענדי, תחשוב על כך, ואשמח לעזור תמיד בכל הקשור.

◀ המשך "א חסידישע דערהער" – עמ' 2:

ניצוץ שמחכה לרגע ההתגלות הכללית של הרבי, או לרגע ההתגלות הפרטית שלו. ואני ואתה יכולים לגרום לו לרגע הזה.

נדע להודות לרבי על מה שהוא נתן לנו, והתודה היפה ביותר תהיה כאשר נעביר את המתנה הלאה. נקח עוד חבר ונכניס אותו פנימה, נשב יחד ללמוד שיחה, נביא גם אותו לאן שהרבי הביא אותנו.

אני נזכר במה שקראתי בספר 'משיח עכשיו' חלק ד', שנכתב ע"י הרלווייץ גינזבורג באותם ימים סוערים שלאחר ג' תמוז תשנ"ד. אז המחנה נחלק לימין ושמאל והתנועה האנושית שהתעוררה באופן טבעי אצל רבים מאתנו היתה שהואיל ואני וחברי אוחזים בקו האמת והצדק, ומי שכנגדי נלחם בה' ובמשיחו, יהי לו אשר לו ולא יהיה לי חלק ונחלה עמו.

לפלא הקימוץ במכתביו...

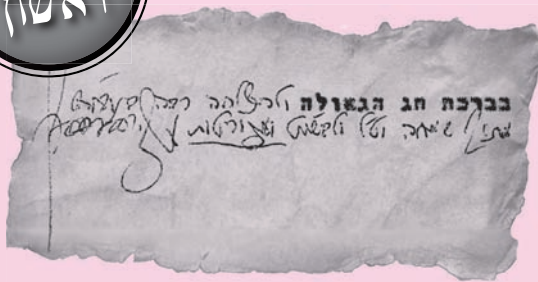
לפנינו צילום כתבי-יד-קודש – ב"פרסום ראשון" – שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ע"ג מכתבים שונים לחסידים, בהם מעורר ע"ד כתיבת מכתבים ובשורות-טובות בפירוט ובהרחבה, וגודל הנח"ר הבא מזה

מאוצרות המלך

כתב-יד-קודש מכ"ק אדמו"ר שליט"א

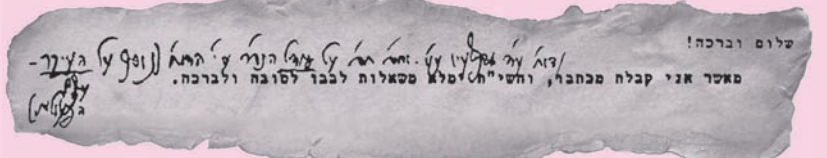
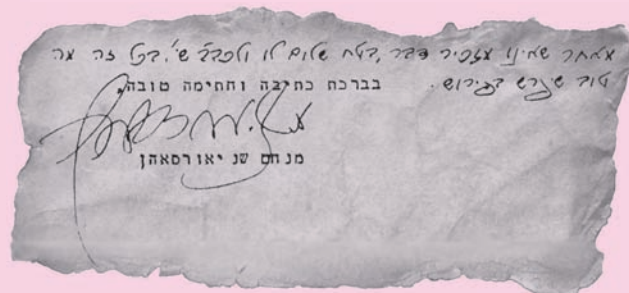
פרסום ראשון

ב' קטעים – מתחילת המכתב ומסופו – שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגוכתי"ק, ע"ג מכתב כללי-פרטי לא' מאנ"ש מתאריך 'מים שבין יו"ד וי"ט כסלו ה'תשכ"ד:

ולפלא הקימוץ (גדול הקימוץ וגדול הפלא).

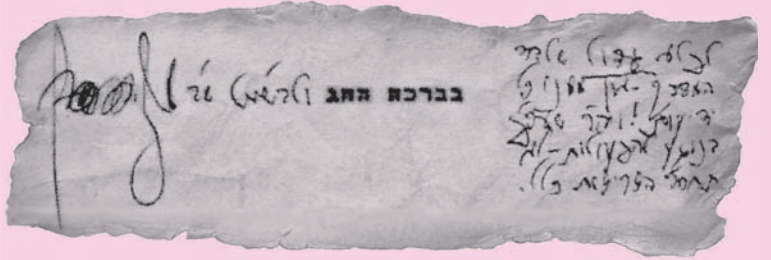
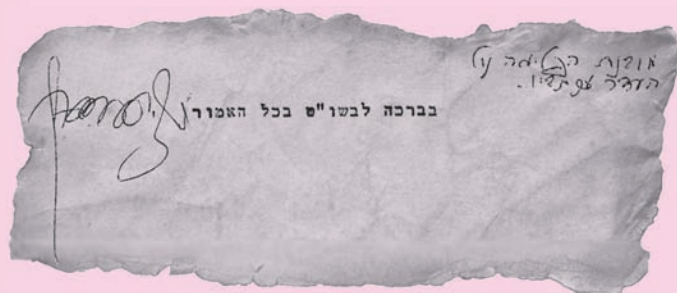
ולהצלחה רבה בעבודה"ק [= בעבודת הקודש] מתוך שמחה וט"ל ולבשו"ט ומפורטות /חי"ק/

מענה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגוכתי"ק, ע"ג מכתב לא' מאנ"ש מיום כ"ד שבט ה'תשל"ו [כת"ק זה פורסם לראשונה בא' הקבצים ש"ל על-ידינו בעב"ח]:

דו"ח ע"ד [= על דבח] מבצעיו ע"ע [= עד עתה]. ות"ח ת"ח על גודל הנח"ר ע"י הדו"ח (נוסף על העיקר – עצם הפעולות)

מאחר שאינו מזכיר דבר, בטח שלום לו ולכב"ב [= ולכל בני ביתו] ש"י. בכל זה מה טוב שיפרש בפירושו. /חי"ק/

מענה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגוכתי"ק, ע"ג מכתב לא' מאנ"ש מיום י"א שבט ה'תשכ"ב:

מענה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגוכתי"ק, ע"ג מכתב לא' מאנ"ש מיום י"א ניסן ה'תשכ"ח:

לפלא גדול שלבד המברק – אין ממנו כל ידיעות! ויה"ר שעכ"פ בנוגע להפעולות – לא תחסר הזריזות כלל. ולבשו"ט ש"ב /חי"ק/

מובנת הפליאה על העדר מכתביו. /חי"ק/

יש רבי בישראל!

יתבררו הסיבות להעדר תוצאות.

אברך אחד שהוכרח לברוח ממקומו, אינו שייך לעבודת התפלה, אינו לא משכיל ולא עובד, בלא חתימת זקן וכו' וכו', ומעולם לא למד לא בתו"ת ולא בישיבה בכלל – נדד למדינה רחוקה ביותר הן במקום הן בענייני יהדות, וכעבור איזה זמן התחילו להגיע מאנשים ונשים משם מכו' לכ"ק מו"ח אד"ש. ולדוגמא – מאשה בעלת עסק שמציעים לה לשכור חנות ודירה בחלק א' של העיר או בחלק אחר. ושואלת החלט כ"ק אד"ש מה תעשה. – מעולם לא ראתה אותו, ויודעת שמעולם לא הי' כ"ק מו"ח אד"ש לא רק בעירה אלא גם בכל מדינתה, אינה מאני"ש וכנראה גם לא מגזע אנו"ש. אבל כששמעה מהאברך דברים היוצאים מן הלב: יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת הבית, וכו' – לא ירים את ידו מבלי לשאול את פי הרבי, והכירה בהאברך שפיו ולבו שווין, כי ניכרין דברי אמת, ציותה לכתוב השאלה הנ"ל, שייכת ממילא לנפנה, ומתקרבת ליהדות, ובטח בקרב הימים יהיו הליכות ביתה בכשרות וטהרת המשפחה וכו'. – אלה מתולדות פעולות אברך פשוט ושעושה כ"ז לא מצד מסנ"פ וקב"ע, כי אין זה אצלו היפך השכל, גם לא היפך שכלו האנושי.

והגע בעצמך: פשוט אצלו על יסוד מה שראה במוחש, שהרבי אמירתו אמירה וברכתו ברכה, וגם נה"ב מסכמת ע"ז. כי אין זה אצלו מצד השכלה שקו"ט ועיון בספרים, אלא שהנסיון, שלו ושל כמה ממכיריו, הראה לו אז מיהאט געפאלגט איז געווען גוט, און אז מיהאט ניט געפאלגט האט מען געהאט א פסק [=כאשר צייתו היה טוב ואם לא צייתו קבלו "מנה"ן]. ובמילא כמו שאינו בוש לומר לכל מיודעיו הזקוקים לזה, האדרעס של רופא מומחה, כך כשרואה איש נמצא במבוכה או עומד לפני פתרון שאלת חיים עיקרית, אומר לו: לא אלמן ח"ו ישראל. יש לך את מי לשאול. – ולא עוד אלא שאינו מחכה עד שמיועדו יבוא אליו לחקור ולדרוש אם יש רבי, כיון שע"פ רוב אינו יודע גם מה זה רבי, אלא שהוא הולך אליו מסביר לו שאין לו להשען כלל לא על בינת עצמו ולא על השדכן ולא על הרופא ולא על הסרסור, שאין כל אלו אלא ענינים מסופקים, ויש לו דרך ודאית לפתור את ספקותיו. ואמרז"ל דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב.

כמה נפשות נעשו אנשי משה?

ועתה בנידון מכתב כת"ר:

במחנו יש מסלתה ומשמנה של אנו"ש, שראו את אדני"ע, ולהבדיל בין חיים לחיי החיים את כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א, נבחנו בכור העוני ונסיונות מכל המינים, עוסקים בהשכלה בעבודה וכו' וכו'. נמצאו בתחילה בקעמפ בין אלפים מאחב"י שהיו צמאים לדבור חס וחי, למלה של התעוררות וקירוב, והצעירים שבהם שאפו בעיקר להוראה: אי' הוא משה זה האיש אשר יעלנו מהמצרים והגבולים ויורנו דרך החיים.

והשאלה: כמה נפשות נתוספו, על ידי השתדלותם ויגיעת נפשם, על תורת הבעש"ט ואדה"ז – במשך כל זמן השה"י בקעמפ?

כתבתי אז לקעמפ דאנו"ש היותר גדול שיעשו בכל הנמצאים בקעמפ ובפרט בהנוער מעמד רוחני (כי שערתי שאין נחיצות באחיזה בגשמיות בתחלת הכבוש). וענוני שבודאי טוב הדבר, אבל מתחלה צריך להבטיח תקציב להוצאות, ובכלל נכון להתחיל בזה כשיבואו כל אנו"ש אל המנוחה ואז יסעו מהם ככל הנצרך חזרה להקעמפ ויעבדו שם במסנ"פ! וכשזרזתי עוה"פ ע"י אחד שנסע לשם – בחרו, כמדומה לי, בועד. ובזה נסתיים הדבר.

לפנינו אגרת קודש מיוחדת ששיגר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אל המשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה ובה תביעה חד משמעית: חסידים תפקידם להביא יהודים לרבי!

אגרת זו נשלחה אליו בהיותו יחד עם מספר משפחות חסידים במחנה פליטים של מלחמת העולם השנייה (הנקרא במכתב זה "קעמפ"), והיא עוסקת בתביעה מאנ"ש לקשר יהודים לרבי הרי"צ ע"י כתיבת מכתבים ומסירת כספי 'מעמד' לרבי (דמו 'מעמד' כונו במכתבים בין חסידים בשם "נפנה"), דבר שבו התעסק באותו זמן – שד"ר לעניני מעמד.

האגרת מתפרסמת כאן בהוספת תרגום חופשי ללה"ק ובהשמטת קטעים, נדפסה במלואה באג"ק ח"ג ע"ג.

ב"ה, חמשה עשר בשבט, תשי"ט
ר"ה לאילנות, האדם עץ השדה.

הרה"ח הו"ח אי"א נו"מ וכו' מהורש"ח שי

שלום וברכה!

יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחה בהנהגת הבית, וכו' – לא ירים ידו מבלי לשאול את פי הרבי

. . . מש"כ ע"ד אי אפשריות העבודה במקצוע נפנה בין אנשי העיר (לבד אנו"ש והתמימים) ומסביר זה בכמה טעמים ונימוקים – הנה שתי שורות וחצי לפני זה כותב, אשר "אנו"ש מקושרים בכל לבם ובכל נפשם עד מסי"ב בפועל ממש, און אז מען זאל זיי הייסען קריכען אין לאך וועלען זיי קריכען" [=ואם יורו להם לטפס (להשתחל) לתוך חור – יטפסו הם] – והנני ממליץ עליו מרז"ל כמה לא חלי ולא מרגיש גברא דמרא סייעי, כי כנראה שאין אצלו אף צל דקס"ד אפשר יש מעין סתירה בין ההקדמה והמסקנא!

כי ע"פ הנסיון אשר ראינו בכל מקום אשר התעסקו בנפנה בשנים האחרונות (ארצה"ב, קאנאדא, דרום אמעריקא, דרום אפריקא וכו') עשו פעולה – אף שלא בכ"מ בשווה, כמובן, והמתעסקים בזה לא הוזקקו להוציא מתרמילם את המסי"ב בפועל, ואפילו לא קריכען אין לאך [=לטפס (להשתחל) לתוך החורים]. ולא עוד אלא שמצבם עצמם בגו"ר הוטב, וכבודם בעיני אלו שהתעסקו והשתדלו עמהם הולך וגדל, וסו"ס רואים שהם המקבלים ולא הנותנים, ואפילו בגשמיות ובממון.

אלא שבמדינתם, עתה, ע"פ הסברתו במכתבו, יש מן המוכן מסי"ב בפו"מ ופשיטא שכולל מסירת הרצון והשכל והטו"ד...

– וזאת למודעי: מה שכותב הנני בזה אין כונתי ח"ו לאיש פרטי, כי מי אני לפסוק הדבר שדוקא פב"פ עליו מוטל ענין פלוני. ודברי מכוונים לקבוצם יחד, שבלי ספק שיש בו כל הנצרך למילוי תפקידם העקרי במדינתם עתה, שהוא הפצת מעינות הבעש"ט ואדה"ז באנשי חוצות צרפת. ואין לנו מעין שדרך בו נמשכים מעינות הבעש"ט ואדה"ז אלא אחד – הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א. ועיי' התקשורת במעין זה, התקשורת הגוף ("שיכול לקנות חיי נפשו החיונית") והנפש, גם מים כו' נעשו מים חיים. כי כן הוא ע"פ דין תורה השולטת ומנהגת את הטבע, גאר בפשטות און אומעטום [=מאד בפשטות ובכל מקום].

וכת"ר בא במכתבו (וכנראה מהעדר הפעולות, זהו ג"כ החלטת אנו"ש שבמחנו) און גאנץ קיאלטבלוטיג גוזר (שניידט אפ) [=ובקור רוח מוחלט גוזר], שלכל אחב"י שבמחנו – (מלבד אלו הדרים בשכונה שלו) – אין שייכות לכל זה! יקראו נא לאסיפת כל אנו"ש ויעשו חשבון צדק כמה יגיעות יגעו לרכוש נפשות לזה, ואז למותר יהי כל שקו"ט, כי תומי

הנמצא שם.

באים הם בפאריז וסביבותי במגע עם מאות, ואולי עם אלפים ואלפים, מאחב"י, כ"י.

עפמ"ש הרמב"ם בענין הדבור, משוחחים הם ביניהם ארוכות וקצרות. כמה אנשים מכל אלו האלפים פנו בשאלה ע"ד ניתוח או שידוך, בקשת ברכה לר"ה וכיו"ב! והאומנם אם היו מספרים להם מהו הרבי מליובאוויטש – ספור, גם בלא ביאור – ובפעם השני' מקצת משיחותיו ואח"כ מהוראותיו – הרי כמה וכמה נפשות, הם וזרעם וזרע זרעם עד א"ס, היו מתקשרים ע"י באילנא דחי, מוסיפים אור בבתיהם, נעשים אנשי משה (ראה סד"ה ויבא עמלק דקונטרס המוסגי"פ. ולפענ"ד אף דבתו"א ותו"ח ד"ה ועשית ציץ הכוונה ב"אנשי משה" – בטול, בקונטרס זה הכוונה – מקושרים בהרבי, האתפשטותא דמשה שבכל דור. ולכן לא נתבאר זה בפירושו), נעשים אנשי מעמד ומחזיקים גם בכל המוסדות בחפץ לב ובספ"י [=ובספר פנים יפות] ולא רק מפני הכבוד.

ותמורת כהנ"ל – זה פונה למוסד שלו וזה פונה לעסק שלו, כ"א מרגיע את עצמו בזה שנותן נפנה בעין יפה ובמדה רחבה, מצדיקים א"ע בזה שיש מן המוכן, כפ"ד [=כפי דבר] כת"ד, מס"נ בפועל ממש. והעבודה, כנראה, עדיין לא הותחלה.

וסדר זה נוהג, לע"ע, במשך שנה ויותר. ובקבוץ אנ"ש שהוא מכמה וכמה עשיריות, כ"י, של אותם שכתרם אדני"ע בתואר "נרות להאיר". וע"פ פתגם כ"ק מו"ח אד"ש הרי במקום חשך כשמעמידים פנס אור הרי – מעצמם – מתקבצים סביבו.

והאומנם דעת כת"ר היא שהמניעה מאנשי פאריז וסביבותי היא!!

ואמרתי ע"ד הצחות: כל ענין הגלות הנורא הוא ע"י שבירת הלוחות, כי בלאה"כ הרי הי' חרות, א"ת חרות אלא חרות. הסבה לשבירת הלוחות הוא חטא העגל שאז חזרה הזוהמא דחטא עה"ד, שע"פ דא"ח (ראה ד"ה ע"כ יאמרו תרצ"א) בא ע"י מעוט הירח, שבא ע"י שבה"כ דתהו, שבא ע"י הצמצום. ומהו הצמצום? דער אור גייט ניט לחוץ. ער איז זיך אין זיינע אותיות, אבער ניט ווייטער [=האור לא יוצא החוצה הוא בעצמו באותיות שלו אבל לא הלאה (לא מתגלה כלפי חוץ)] (ראה לקו"ת סו"ס ויקרא ד"ה להבין מ"ש באוצ"ח פ"ה).

עוה"פ אכפיל דברי שאין כונתי לאיש פרטי ח"ו, כ"א להקבוץ בכלל. ובדאי יראה מכתבי לכל מי שיש תועלת בזה. – ולמותר לומר שאין זה אלא שקו"ט ביני לבינם ועל דעת עצמי. ולא שח"ו יהי ויבא יוסף גו'.

– בודאי כמה וכמה יאמרו מי שמך גו' טול כו' מבין עיניך ויהי הצדק אתם בטענתם עלי. אבל אין זה משנה את המצב והסך-הכל. וחבל על הזמן ההולך ואבד ולא משתכח.

בתקוה אשר לא יקפיד – אפילו במוח – על מכתבי זה. ואת והב בסופה.

החותם בפ"ש כל החבורה תי"...

וה"תוצאות" ידועות.

האבען זיך אנ"ש אפגעמאטערט, וכנראה אשר גם מיט זיי האט מען זיך געמאטערט, און געזעהן, אז עס איז א רחמנות אויף אידען: מען מאטערט זיך און אן א טאלק [=אנ"ש התעייפו וכנראה שגם איתם התייגעו וראו שזה רחמנות על יהודים: מתייגעים וללא סוף ותכלית]. והביאום לעיר נושבת – וכולי האי ואולי. והנה – עס חזר"ט זיך איבער דער גאנצער סדר [=והנה חוזר על עצמו אותו סדר] (יותר נכון – היפך הסדר). זה יותר משנה שנמצאים במחנם עתה, ומה הוא הסך הכל מהפעולות קיימות בפאריז וסביבותי?

בהיותי בפאריז זה שנה וחצי דברתי כמה פעמים, עד שסו"ס החליטו (כנראה מפני הכבוד) שועד נפנה יתעסק גם באנשי העיר. כמובן יתעסקו בזה המתאימים לדבור עם הרחוקים לע"ע וכו' וכו'. מזמן לזמן חקו"ד מהנעשה בזה ונודעתי... שאין עושים מאומה, לא בענין מעמד רוחני ולא בענין מעמד גשמי – שני החצאים, שמלבד בהוראת שעה, צ"ל ביחד והולכים ומתקיימים רק ביחד.

גם אני הייתי שמח אם סו"ס הי' מי שהוא מודיעני, שכמה מפרטי פעולותיהם אי ידועים לי, ועשיריות אנשים לא רק נתפעלו מהם ונתנו נדבות ממון על המוסדות אלא שגם קבלו מהם תורת הדא"ח ונעשו חסידים או עכ"פ מקושרים קצת. והנה רואה אני במכתבו שמופרך כל מקצוע עבודה זה אצלם.

פשיטא אשר שמירת הציור פון די אייגענע ד' אמות [=של ד' אמות הפרטיים] דורשת עבודה רבה ויגיעה תמידית, אבל אפילו שמירת ביהמ"ק היתה רק אחת העבודות, ולא כל הכהנים כולם התעסקו בה.

פשיטא אשר אם יפגשו איש ויאמרו לו זשיד דאוואי גראשי [=יהודי תן כסף] ואתנם לפב"פ הנמצא במרחק כמה אלפים פרסאות, שאין אתה יודע אותו, והוא אין לו שייכות עמך, אלא שהוא בעל מעלות גבוהות ונשאות – יהיו בעיניו כמותעתיים.

ולאידך גיסא פשיטא אשר איש המאמין באמונה שלימה, היינו המנהגת את כל הכחות שלו, שדעת וברכת פב"ב בכל משלה ויודע בחברו שצריך להחליט בענין עיקרי דבני חיי ומזוני וכו' או גם בענין של סכנה ר"ל, הרי מצד אנושיות אהבת ישראל פקו"ע וכו' אם רק יש תקוה וספק ספקא אולי ישמע לדבריו, עליו לרדוף אחרי חברו ולומר לו: רחם על עצמך ועל ב"ב ועל כל אשר לך ואל בינתך אל תשען, למוד דא"ח התקשר בפב"פ עשה ע"פ דבריו ואז תצליח.

וידועה הבטחת אדה"ז, אז וואס חסידים וועלען טאן וועלען זיי מצליח זיין [=מה שחסידים יעשו הם יצליחו בכך]. לא ראינו אינה ראי' פרט בדבר הרגיל (ראה ש"ך ואדה"ז שו"ע יו"ד רס"א). ראיתי כמה ממכתבים המתקבלים לכ"ק מו"ח אד"ש ממחנם. ולא פגשתי אף אחד שיהי' כתוב משום שהכותב נתקרב עתה לחב"ד בהשפעת מי מאנ"ש

”כאן נוגע לדעת על כל המתרחש בעולמנו ובפרטיות”

לדעת על כל המתרחש בעולמנו ובפרטיות, הנה המכתבים מהם צריכים להיות תמידים כסדרם ויש בזה תועלת הן להענינים שעליהם כותבים ולפעמים רבות גם לשאר הענינים כי סו"ס הרי כל עניני חב"ד ידוע לכל שהם שייכים וקשורים זב"ה, והצלחה והגדלה של אחד מהם עושה רושם הן מבפנים והן כלפי חוץ. ובזה מבואר ג"כ מכתבי... שבטח נתקבל מכבר שתמה אני על העדר מכתבים מהם וכו'.

(אג"ק כ"ק אד"ש, ח"ח ע' קסד)

ראיתי את מכתבו להמזכירות בו שואל לסיבת העדר המכתבים. והנה כבר כתבתי כ"פ שאין כאן שום ענין של קפידא וכו' אלא שמפני רוב הטרדות המענות לאנשים הנה עד שבא התור מכל מכו ומכתב נתארך זמן רב, וגם אחרי כן יש קדימה למענה על מכתבים שקשורים ונוגעים למעשה בפועל ובפרט של אלו שעדיין אינם בפנים ד' אמות של חסידי חב"ד שהמענה להם ג"כ ענין למשכם ללימוד תורת החסידות וללכת במנהגי' והדרכותי', ובמילא מובן אשר אין להתחשב עם העדר המכתבים ממני, וכיון שכאן נוגע

ר ק טוב לבריות אלא כשהוא ג"כ טוב למקום, אשר בכלל בריות הוא עצמו ג"כ בכלל, ואין טוב אלא תורה ומצוה, כפי שנתבארו במאור שבתורה שזהו מחזיר למוטב מאיזה מעמד ומצב שהוא נמצא בו.

ג'רסד

. . לאחר שתיקתו הכי ארוכה, הנה סו"ס נתקבל מכתבו 1/13, ובודאי נתפרסמו בתוככי התמימים וגם אני"ש דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא, בהנוגע צו "צער חסידים", וביאר את דבריו, שישנם כאלו שבאים בכתובים רק, ר"ל, כאשר אירע איזה צער ועגמ"נ ח"ו, עכ"ל. ותמ"י שכנראה גם הוא רצונו להכנס בסוג זה. ובמילא כשרצו שיודיע ע"ד קביעות שיעור – לא הי' כביכול אופן אחר אלא שיהי' ענין של עגמ"נ, ר"ל, ובמילא שולח מכתב ובמילא ג"כ מודיע ע"ד שיעורים. והרי טוב טוב הי' לכל הצדדים, אם היו אנ"ש מתרגלים לכתוב ולהודיע על כל ענין של שמחה, ובמילא הי' הרגל נעשה טבע, שגם בדרכי הטבע יהי' נרגש שינוי בכיוון זה, שתתרבה השמחה בעניניהם. ועיין ג"כ זוהר חלק ב' קפ"ד ע"ב ד"ה תא חזי. ויהי"ר שיהי' שליח טוב להחדיר מנהג זה הטוב, לא רק בהנוגע לעצמו אלא לכל סביבתו.

ו'תקמה

. . ת"ח ת"ח על הבשו"ט מהטבת בריאות אלו שכותב אודותם . . ויהי רצון שילך מצבם הלוך וטוב עד שיחזרו לאיתנם, ויצליחו השי"ת לבשר טובות מכל הנמצאים

בסביבתו בטוב הנראה והנגלה, ויעורר גם את שאר אנ"ש שי' לבשר גם מההטבה והטוב, ולא רק כשח"ו ל"ע ול"ע אירע ענין שאינו וכו' שאז . . איז מען ר"ל צרות חסידים, אלא בהיפך הגמור יבשרו שמחות און זיין טובות חסידים, ולא עוד אלא שתהי' השמחה בריבוי והטוב בריבוי וככלל לשון הכתוב בשמחה ובטוב לבב.

ח'נו

. . לפליאה על אנ"ש שכמה פעמים בקשתי, שלא יהיו ח"ו פון די צער חסידים . . שכשיש ח"ו צער כותבים ובא"ל לא. שכנראה גם הוא התחיל לנוהג ככה, וחכה להמאורע עם אביו שליט"א. ויהי"ר שבה תסתיים הנהגתו זו, ומכאן ולהבא יבשר אך טוב ובשו"ט בכל, ומהם ע"ד הטבת מצב בריאות אביו שי' – בקרוב.

לשאלה האם לצום או לא, אלא בענין אחר לגמרי.

הרבי בשיחה מדבר על הרגש שצריך להיות בימים אלו. כידוע שבזמן הגלות הרגש הוא של צער וחורבן, ובגאולה הרגש הוא של ששון ושמחה. ובשיחה מחדש חידוש גדול, שכלל שהולכים ומתקרבים לגאולה פוחת והולך הרגש החורבן, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה. שעד עתה הורגלנו להסתכל על ענין זה כישחור לבן, בזמן הגלות הצום הוא 'שחור' בלבד, ובגאולה יהיה 'לבן' לגמרי. ומחדש הרבי מלך המשיח שישנו גם 'אפור', תקופת ביניים, פחות חורבן יותר גאולה. ועל חידוש גדול זה מביא אד"ש מה"מ כדוגמה את דברי הגמרא מהם רואים שגם בזמן הגלות ישנם תקופות בהם פוחת תוקף הצום.

אך בעוד הגמרא מדברת על הקלה בתענית ביום זה, אד"ש מה"מ מדבר על רגש ההכנה לגאולה שצריך להיות ביום זה, והוודאות שהגאולה באה בפועל ממש. ועיין היטב בדבריו בשיחה, וראה כיצד זה בדיוק משמעותם.

ולכן אין ללמוד מכאן שום קולא ח"ו בענין התענית שעל-פי הלכה ושוי"ע, כפשוט. עד הרגע המיוחל בו יתגלה הרבי מלך המשיח שליט"א לעין כל ויבנה מקדש במקומו בהר הבית, ואז בהיבטל סיבת הצום (חורבן המקדש) יבטל הצום עצמו ויהפך לששון ושמחה מיד ממש.

תש

. . לחינם מתנצל על מה שכתב אלי, כי לא הי' כאן חשש קפידיא וכו' וכו' ובכל עת הנני שבע רצון לדעת מהנעשה עם אנ"ש יחיו, כי אם הידיעות טובות הנה אזי גורם זה קורת רוח ושמחה וגם אם ח"ו להיפך, על כל פנים זה גופא – העמידה בקישור מכתבים – מחזק, און מאכט קלענער דעס געפיל פון עלנטקייט ונמיכת הרוח. וידוע המבואר בכמה ספרים, שאף אם אי אפשר לעזור בגשמיות, הרי עכ"פ מחשבה טובה ואיחולים טובים של אחד מישראל לחברו ענין הוא. וכידוע ג"כ המעלה כשממשיכים בעולם הדיבור בגלוי מעלת רעהו והחסרון בהמצטרך לו, שזהו פועל, אם תיכף אם לאחר זמן, בהקלת מצבו.

תשיג

. . פליאה עליו שעד עתה לא ענה לי על מה ששאלתיו אם יש לו קביעת עתים בכלל ובתורת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בפרט. וידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אז עס איז דא "צרות חסידים", היינו כשאירע להם איזה מאורע לא טוב ח"ו דערמאנען זיי זיך אופן רבין און אויף חסידות און מען שרייבט א פדיון. וכאשר היתה הרווחה איש תחת גפנו ואיש תחת תאינתו כו'.

והוא אשר זכה בדרך למעלה מן הטבע לראות את פני הקודש הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, איני מבין למה צריך לעוררו ע"ד הנחיצות בלימוד תורתו, ואחרי שעוררו אותו עדיין מתישב הוא אם לקבל את ההצעה או שיש לו ענינים חשובים יותר מזה.

מובן הוא פשוט אשר אין כוונתי לעורר ענין שהוא היפך הרחמים ח"ו, אבל תמה אני בתמ"י כפולה על אלו שיש להם ברירה אם להיות פוילישע חסידים או צרות חסידים און ווייבערשע חסידים או להיות חסידים על כל פנים מעין זה שתבעו מאתנו כלנו נשיאי תורת החב"ד וטעמו טעם מתיקת האור כי טוב, ואף על פי כן ווערט מען פריער בעלי בתים און דערנאך ווערט מען פארנומען און דערנאך זאגט מען אז א שורה חסידות איז אויך גענוג און פון עם דארף מען ניט מאנען מערער. בטח יודיע בשורות טובות, וידוע . . אשר טוב האמתי הוא כשהוא לא

< המשך "מדקדקים בשיחות" – עמ' 8:

ועל פי זה נאמר גם בשיחה זו, שאין להגביל אותה לנושא ספציפי זה של הפיכת הצומות לעתיד, אלא יש כאן דוגמה והוראת דרך כיצד בכל ענין בגאולה ומשיח שלומדים, צריכה להיות הקדמת הידיעה שהנה זה משיח בא, ובמילא יש לחפש ולמצוא מאותו ענין הוראה לעבודתנו כיום, שהנהגתם של בני ישראל היא מעין ובדוגמת חיי והנהגת בני ישראל בימות המשיח ממש (שיחת שמח"ת תשנ"ב).

כיון שנגענו בנושא זה, החובה להדגיש ולהבהיר, ולשלול טעות שיכולה להתעורר.

הלומד שיחה זו לראשונה, יכול בקלות להווצר אצלו הרושם שאד"ש מה"מ מורה להקל בחומרת הצום, על יסוד דברי הגמרא במסכת תענית "כשאין גזירת המלכות . . רצו מתענין רצו אין מתענין" (ובפרט על פי הערה 81 בשיחה זו, וראה ג"כ הערה 100 בדב"מ ראה). ולכן יובהר:

למרות דברי הגמרא הנ"ל, הרי להלכה נפסק שקבלו ישראל על עצמם להתענות גם במצבים בהם הגמ' הקלה (ראה טושי"ע ונו"כ ה' תעניות). ואד"ש מה"מ בשיחתו מביא את דברי הגמ' לא בהקשר

א חסידישע פארבריינגען

עם משפיעים בשיבות חב"ד

התקשרות ע"י כתיבה

וכו' וכו'. ומה יותר ראייה לכך מאחז"ל "הלוואי ויהי מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם".

הרבי גם מעורר תמיד שהכתיבה תהיה מפורטת ותדירה. כי כך הם טבע הדברים: כאשר יודעים שהדיווח צריך להיות מפורט ולא רק כתיבה כללית ומקיפה, הרי גם הכנת הכותב לכך תהי' בהתאם. הוא יבדוק את מעשיו ויעקוב אחר הנהגותיו בפרטיות ולא רק "מקיף־דיק". כמו-כן דיווח תדיר יחייב הוספה גדולה יותר בכל הפעולות.

בשולי הדברים כדאי גם להעיר על חשיבות נוספת בכתיבת מכתבים. והוא ענין מפליא שהרבי מלך המשיח שליט"א בעצמו כתב זאת (ראה אגרות-קודש חיי"ב ע' קעד). וזלה"ק:

"כתבתי לאחדים מאנ"ש שאם היו מתאמצים ובמשך הזמן מתרגלים לכתוב מכתבים בשורות טובות, הרי בטח מזמן לזמן היו פוטרים אותו מכמה ענינים משונים שהמסובב מהם הוא כתיבת מכתב, כי הרי אין אתנו יודע עד מה, ואפשר כל הענין הוא שבביל ששני יהודים יבואו בקישור עוד הפעם".

וכנראה הוא משום שהכתיבה לרבי זהו אחד מאופני ההתקשרות ומלמעלה מביאים כל אחד להגיע לידי התקשרות זו. וממילא מובן שעל ידי הכתיבה בענינים חיוביים, בשורות טובות וכו', חוסכים את הכתיבה בענינים שליליים.

אחר כל הנוכר לעיל, הרי אין הוכחה טובה יותר מהמציאות בפועל. כל חסיד שבישר לרבי בשורות טובות ראה כיצד הרבי נהנה ומחבב את זה. וממילא פשוט שיש להרבות בכך ככל היותר.

באופן אישי היתה לי הזכות להתעסק בענין זה רבות, כך שבדידי הווה עובדא: היה זה בתקופת מלחמת המפרץ, כאשר הרבי הבהיר שארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר, כתבתי לרבי שאולי כדאי לארגן טיסה של חסידים מניו יורק שיבואו לחזק את תושבי ארץ הקודש.

על הצעה זו הרבי ענה לי כך:

"לעשות תעמולה ככתוב בתורה דבני דכאן, דעירו – והוא בראשם יוסיפו בתומי"צ בפשטות, ות"ח כשיודיעני כמה הוסיפו בפו"מ. אזכיר עה"צ".

מאז התחלתי ביחד עם כמה מתושבי השכונה להתעסק בזה. מידי שבוע היינו מכניסים דיווח וקיבלנו תשובות נפלאות מהרבי, כמו: "אזעה"צ והזמ"ג לבשו"ט"י, "נלקחו על הציון וכו' וכו'", ועוד ועוד. וענין זה של כתיבת הבשו"ט נמשך עד היום הזה.

מאחר ו"המעשה הוא העיקר" כדאי להציע הצעה מעשית: כל אחד ואחד יקבל על עצמו קביעות בזמן (פעם בשבוע, פעם בחודש וכדו'), שבו הוא יכתוב לרבי. חשוב מאוד שזה יהיה בזמן קבוע, כדי שלא יוצר מצב שיעבור פתאום זמן רב שלא כתבנו לרבי. הרבי מחכה לכך ותובע את זה ואנו כחסידים צריכים לגרום לו את הנח"ר המיוחדת הזאת.

יהי רצון שכל זה, בתוך שאר הפעולות, יזרז את התגלותו המיידית של הרבי מלך המשיח שליט"א ותיכף ומי"ד ממ"ש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

חשיבותה של כתיבה לרבי בכלל ודיווח בשורות טובות בפרט • הצורך בכך למרות שהרבי יודע מה נעשה עם כל אחד • מאת המשפיע הרה"ח ר' יצחק ש"י שפרינגע, משגיח ישיבת תורת"ל המרכזית – 770 בית משיח

הכתיבה לרבי בכלל היא אחד מיסודות דרכי ההתקשרות ובאופן מיוחד כתיבת בשורות טובות. כל המעיין בספרי האגרות-קודש של הרבי ימצא ריבוי פעמים בהם הרבי מעורר לכתוב לו בשורות טובות. ועוד זאת: דווקא באופן מפורט ובתדירות גבוהה.

כתיבה זו חשובה היא הן למקבל המכתב – הרבי, והן ויותר מכך לכותב המכתב – החסיד. הרבי עצמו, מקבל נחת רוח רב מהענינים הטובים הנעשים אצל החסיד בגשמיות וברוחניות. הרבי הוא הרי אבא, וכמו כל אבא שיש לו קורת רוח רבה מבניו, והוא מתעניין בכל פרט הקורה איתם, כך גם אנחנו, החסידים, בניו של הרבי, יכולים לשמחו עם כל עניני שמחה שנדווח לו.

הרבי שליט"א הזכיר כמה פעמים את סוג החסידים שלא מדווחים בשורות טובות, שהם נקראים בשם "צרות-חסידים" [ראה בע' הקודם]. בעת צרה רח"ל הם ממהרים לדווח ולבקש ברכה ואילו על בשורות טובות הם לא ממהרים לכתוב, ועד כדי כך שאפילו לאחר שנושעו מצרה מסויימת ע"י ברכה מהרבי הם לא טורחים לבשר על השתפרות המצב ועל יציאתם מן המיצה. ולאידך ציין הרבי לשבח את אלו המקפידים לבשר בשורות טובות, שעיי"ז הם מוסיפים נחת רוח ושמחה, ופשוט מקיימים בזה מצוה הגדולה של אהבת ישראל.

מסופר בשם הרב הרשברג ע"ה (לשעבר

הרב הראשי למקסיקו) דבר מעניין שקרה עמו ביחידות. הוא שאל את הרבי: ליובאוויטשער רבי איך אתם מרגישים, איך הבריאות?

תוכן המענה היה: "כשאני מקבל ידיעה שיהודי הניח תפילין, שיהודי שומר שבת – מתוסף אצלי בבריאות. אם אתם יכולים לבשר לי שיהודי הניח תפילין, שומר שבת – זו הבריאות שלי. אם הבחורים לומדים טוב זה הבריאות שלי".

אך יותר ממה שחשובה הכתיבה לגבי הרבי, חשובה הכתיבה שבביל החסיד עצמו. עצם הכתיבה לרבי היא התקשרות והתאחדות עם הרבי. וכפי שאפשר לראות זאת באחד המכתבים שכתב הרבי הריי"צ: "... מכתבו במועדו הגיעני ושמחתי במאד מאד על האמור בו, ות"ל בעד זה, אכפול דברי כי לענג ולמושיב נפש היו לי דבריו, כי יקר לי מאד מאד אהבתם והתקשרותם של אנ"ש שיי בפרט, ויראי אלקים בכלל, אשר לולי ידעו אוהבינו וידידנו יחיו גודל הקורת רוח אשר עושים לי בכתבם מהנעשה אתם עמם ועם ב"ב היו כותבים בעתים קרובות יותר. . . אהבת אחים היא אחד העטרות העולות על כולנה, ועד אשר יזכני השי"ת להתראות בשובע שמחות צריכים להיות בהתאחדות גמורה ע"י כתיבה לכה"פ, כי כן היא האהבה וההתקשרות האמתית שהמקום אינו חוצץ".

לבד זאת הכתיבה התדירה מחייבת את החסיד. כיון שהוא יודע שהרבי אמור להתבשר ממעמדו ומצבו, הרי הוא דואג שאכן יהיה לרבי נחת רוח ממנו. ובכלל עצם הידיעה על הצורך לדווח לרבי מעוררת רצון לחפש על מה לדווח... הוספה בתורה ומצוות, ביראת שמים, בלימוד החסידות, בדרכי החסידות וכל זאת בכמות ובאיכות

מודיע בפירוש

במכתב מיום י"ב טבת תשט"ו – שהתפרסם לראשונה בא' הקבצים שי"ל על-ידינו בעבר – כותב כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לא' החסידים:

"...בנועם קבלתי מכתבו מזאת חנוכה, בו מקיים מרז"ל, אשר אף שחזקה שליח עושה שליחותו בכ"ז מודיע עד"ז בפירוש".

ט"ז תשרי – ב' דהגה"ט
– "היינו כחולמים..."

אף שעדיין לא הבינו איפה, בכ"ז הצטופפו כולם שוב מול החדר המיוחד. לאחר כמה רגעים יוצא הריל"ג מהחלון וצועק שאם לא יהי סדר הרבי לא ירד, כמובן שמיד הבינו שהרבי יורד למטה, איך ואיפה אף אחד לא חושב ולא יודע, אך לאחר רגע משיחו מודיע שזה יהיה ממקום בימת התפלה הרגילה של הרבי. מכינים את הסטטנדר וכו' וכולם נדחפים למזרח-מזרח של 770 אך לאחר מספר שניות מודיעים שזה ממקום ההתוועדות הרגיל. את השאלה "איך" פותרים ברגע וכמה חברה מאלתרים מיד את שולחנו המיוחד של הרבי ומעמידים אותו בשליש המערבי של בית הכנסת (לא במקום הרגיל), על בימת ההתוועדות. גם את הכסא האדום העמידו במקום זה. הפירמידות הוקמו בתוך שניות ספורות והלחץ הי' איום ונורא. אנשי ועד המסדר לא היו, ורק בעמל רב הצליחו לסדר ד' אמות מסביב לשולחנו של הרבי, ובעוד הבאלאגן חוגג, נכנס הרבי ע"ג כסא, הקולות "דער רבי גייט" נשמעו מכל פינה, ואנשים בכו מהתרגשות, אחד האנשים שכלל לא שם לב שהודיעו שיש פארבריינגען ופתאום ראה את הרבי כשהוא נמצא כמטר לידו, צעק ספונטנית בהתרגשות "מלך המשיח" והרבי חייד אליו. במשך כל הדרך עד לבימה נענע הרבי את ראשו הק', עשה בידו הקדושה תנועות והביט אל הקהל.

רוב רובו של הקהל הרגיש שזהו זה... הנה הגיע סוף סוף הרגע המיוחל והרבי יורד ומתגלה לעין כל כמלך המשיח...

וכך בפעם הראשונה מאז ז"ך אד"ר ירד הרבי ל-770 פניו הק' היו מלכותיות ומאירות במיוחד. הרבי הגיע למקום שהכינו לו ונשאר לשבת על אותו כסא (ולא עבר לכסא הרגיל), על השולחן הניחו 3 בקבוקי משקה עם הגביע של הרבי שליט"א. את מה שהי' באותו זמן א"א לתאר...

במשך כל זמן שהותו סימן הרבי מידי פעם בידו השמאלית שירדו ולא יסתירו איש לרעהו, כן השתיק את הקהל כו"כ פעמים. תחלה החל הקהל לנגן והריל"ג (בהוראת הרבי) השתיקם. הרבי לא דיבר ואיש לא הצליח להבין את רצונו הק'. המזכירים ניסו בכל מיני שאלות להגיע לדעתו ורצונו של הרבי, אך העלו חרס בידם. הדבר היחיד שהרבי ענה בחיוב הי' זה שברצונו להביט על כל הקהל, כשהמזכיר הריל"ג החל לחלק את המשקה סימן הרבי שיחזירו את זה בחזרה. הריל"ג קרה לר' יואל שי כחן שיתקרב כדי שיוכל לנגן את הניגונים, אך כשהרבי נשאל על כך, השיב בשלילה. לאחר כ-15 דקות סימן הרבי בידו תנועת ירידה ועלי' ואז שאל הריל"ג "האם ברצונו לעלות לחדרו" והשיב בחיוב, ואז הרבי יצא.

בעת שהותו של הרבי הוזקקו כמה בחורים להצלה ולאור זה שההתוועדות היתה פתאומית לגמרי, לא היו אנשי הצלה זולת אלו שעומדים על משמרתם בדי' אמות של הרבי, אבל כשהוצרכו, ניגשו ר' מ. קליין וא. ביסטרצקי לטפל בבחורים שהיו במצב קשה מאוד, א' הבחורים שראה את המצב הקריטי של א' מהם, צעק לעבר הרבי בבכיות נוראות "רבי, הוא מת..." והרבי הביט בהם במשך זמן ארוך. מאוחר יותר נתקבלה הבשורה המשמחת שבניסי ניסים התעורר בחור וחזר לאיתנו, ומיד כשהתעורר ביקש מאנשי ההצלה שברצונו לחזור להתוועדות ב-770.

עם צאתו של הרבי החלו לנגן "יחי אדוננו..." והרבי עומד בידו השמאלית. הרבי אף חייד במשך כל הדרך לקהל. לקראת צאתו מן הזאל ניגנו "דער רבי איז געזונט, משיח..." והרבי עומד שוב. לצירלי שאמר "גוט יו"ט רבי", חייד הרבי ועשה בידו לשלוס, הרבי עלה דרך המדרגות הפנימיות.

בינתיים הקהל המבוהל והמבולבל יצא לברר את כל פרטי המעשה, איך נולדה תפילת מנחה וההתוועדות שלאחריה. ובכן מה שנודע הוא, אשר לאחר שהרבי חזר מהסוכה לחדרו, סימן בידו הקדושה שברצונו דבר מה. הריל"ג שאל על תפילת מנחה והשיב בחיוב והריל"ג נתן לרבי את הסידור, או אז סימן הרבי בידו השמאלית שברצונו לצאת אל החדר הנ"ל ולהתפלל עם הקהל, ואז ירד הרבי למנחה.

לאחר תפילת מנחה, כשחזר הרבי לחדרו, סימן שוב בידו הקדושה.

הריל"ג שאל אולי ברצונו לחלק משקה, והשיב בחיוב. הביאו בקבוק משקה גדול והרבי חילק לכל הנוכחים בחדר, חברי המזכירות וכו'.

לאחר שכולם קיבלו סימן בידו שרוצה עוד, הריל"ג שאל האם להכניס עוד אנשים לחדר, והרבי השיב בחיוב, ואז נכנסו כל המשבקי"ם ובני המזכירים עם הילדים הקטנים לתוך החדר והרבי מזג לכאו"א. עדי ראוי מספרים שהי' זה מעמד שקשה לתאר, הרבי יושב כמלך, פניו בווערות והוא מחלק משקה. כולם אמרו לחיים וברכו את כ"ק אד"ש ברפוי"ש וקרובה. לילדים מזג וחייד לכל אחד, גם ליאח' הגוי שעובד שם מזג הרבי לחיים, והאח אמר לרבי "רבי, לחיים, געזונט", והרבי שפע אליו חייד רחב.

בשעה 11:30, כמצופה לפי הסדר שהי' אתמול, נודע שהרבי יצא שוב אל החדר הנ"ל. עם כניסתו הרימו את התריסים של ב' החלונות האטומים.

כפי הכרזת הגבאי, הרי שעם גמר קדיש בתרא נפתח החלון השלישי עם התריס, הקהל הכריז "ג'פ גוט יו"ט (והי' נראה שהרבי עונה עמהם בהנהון בראשו הק') והתחיל לנגן "ושמחת". הרבי ישב לכיוון דרום בית הכנסת, והביט לעבר הקהל שעמד ממול, כמ"פ הסתכל לכיוון בימת ההתוועדות, הרבי ישב משך כשתי דקות ומחצה וכל הזמן הסתכל לעבר הקהל למעלה ולמטה ונענע קלות בראשו, לסיום עשה בידו תנועה קלה שהיתה נראית כעידוד, הריל"ג שאל "האם לסגור", והרבי השיב בחיוב, ואז סגרו לאט לאט את החלון והתריס. במשך כל הזמן המשיך הרבי להביט על הקהל, כאשר חוזר על עצמו המחזה הזה של "קשה עלי פרידתכם".

בינתיים נודע שהרבי נמצא בסוכתו ואוכל את סעודת החג. הרבי שהה בסוכה במשך כשעה עד לשעה 1:30 לערך. בסיום הסעודה ניגש המזכיר הריל"ג ושאל את כ"ק אד"ש "האם ברצונו הקדוש שהילדים (תשב"ר של חברי המזכירות והמשבקי"ם ועוד) יכנסו אליו ויברכוהו בגוט יו"ט" והרבי הניד בראשו הק' לחיוב. אז נכנסו כל הילדים הנ"ל וברכו את הרבי בגוט יו"ט וברפוי"ש, "דער רבי זאל זיין געזונט וכו"ו" והרבי הניד בראשו הק' לחיוב וענה אמן לברכתם.

"בכסה ליום חגיגו"

מנחה כעבור 6 דקות (ב-1:37 לערך), כשהקהל חלקו עורך הושענות, חלקו באמצע התפלה והשאר באמצע הלחה – דיון בנושא הפעולות בעניני משיח וגאולה, נשמע לפתע קול דהרת אבירים הרצים לעבר חלקו המזרחי של בית הכנסת, ונודע שהרבי יוצא שוב אל החלון, מה... מי... לא ברור. הקהל הי' בשוק. בתוך דקה יצא הרבי אל החדר הנ"ל, והריל"ג פתח את החלון והודיע שיתחילו מיד בתפילת מנחה. לא הי' סיפק בידי הגבאים להכין חזן ומיד ניגש ר' זלמן שי' ליפסקער והתפלל תפילת מנחה.

עם סיום התפלה נסגרו התריסים כרגיל והכסא זז לחלון השלישי, שם נפתח החלון והתריס. באותו זמן הכריז הקהל ג"פ "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" והתחילו בניגון ההקפות להרלו"צ. הרבי ישב כרגיל כשפניו נוטים לדרום – לימינו הביט על הקהל שעמד במרכז בית הכנסת, ופניו היו מאירות ורציניות, בתחלה. לאחר כמה תנועות קלות בראשו הק' הגביר הקהל את השירה, ואת התנועה הידועה ניגנו למעלה מ-10 פעמים, ואז לפתע הניף כ"ק אד"ש את ידו השמאלית (בדומה לערב יום הכיפורים) ועודד בחזקה כו"כ פעמים.

בפעם הראשונה הי' נדמה להמזכירים שהרבי מסמן לסגור את החלון, ועי"כ שאל הריל"ג את אד"ש האם לסיים, אך משלא הגיב והמשיך לעודד, הובן בבירור שזה עידוד, הקהל הנרגש התחשמל עוד יותר והמשיך לנגן את התנועה הידועה עוד ועוד, ולפתע עודד שוב כ"ק אד"ש בידו השמאלית בצורה מדהימה ובתנועות חזקות ביותר, חדי העין ספרו כ-20 פעמים. לבסוף, כשגמר הרבי לעודד, סגר הריל"ג את החלון והרבי המשיך לעודד בתנועות ראשו הק' וכך הורד התריס אט אט ושוב רגעי הפרידה הקשים. המעמד נמשך כ-4-5 דקות והרבי יצא מהחדר אל חדרו הק'. השעה 1:45.

הקהל נשאר לעמוד על מקומו ולרקוד בשמחה רבה ועצומה, בנוסף לכך נפתחו מעגלים מעגלים של ריקודים לרגל הגילוי הגדול (שבאותה שעה נראה היה כהפתעת היום), אחד בירך את השני במז"ט מז"ט, ונשיקות הורעפו מאחד על השני, רבים עשו קולע ורבים אחרים רקדו עם דמעות ובכיות נוראות מהתרגשות על מעמד מיוחד זה.

ילאה העט מלתאר את השמחה העצומה שהיתה ב-770, שמחה שאפילו בשמחת-תורה לא רואים אותה. כולם רקדו ורקדו ורקדו ללא הפסקה...

התוועדות הא'

עוד בטרם עיכל הקהל את ההפתעה והגילוי האחרון נפל עליו דבר עצום ומפתיע עוד יותר. כ-10 דקות לאחר הגילוי הגדול ירד מלמעלה ר' חיים ברוך שי' הלבשרטאם, בידו כוסית משקה, וכשהוא נרגש כולו בישר לקהל שהרבי חילק כעת בחדרו הקדוש משקה לכ-20 איש, החברה מיד לקחו כוסיות והתכוננו כבר לרוץ לסוכה ולומר לחיים כדת וכדין, אך לא עוברים מספר רגעים, ובנצי סטאק יורד ל-770 וצועק בהתרגשות עצומה "פארבריינגען... פארבריינגען..." הקהלהי' בהלם, אך בשומעם מילים כאלו,

"והלוואי היו מדקדקים אנשי, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ה אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אג"ק ח"ה ע' כד)

ללמוד כדי להיות

בגליון הקודם התעכבנו על הדבר-מלכות דש"פ משפטים תשנ"ב, בו מספר הרבי מלך המשיח שליט"א אודות פגישת נשיאי המעצמות והחלטתם המשותפת על צמצום וביטול כלי נשק ושיתוף פעולה ועזרה הדדית לטובת מדינות העולם, ומבאר אשר זהו סימן ברור על התחלת קיומו של היעוד "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות", וזוהי התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים. ותוך כדי השיחה מבהיר בצורה ברורה את זהותו של מלך המשיח תפקידו (נשיא הדור) שמו (מנחם שמו) ומקומו (770).

ונתבאר בגליוננו, ששיחה זו איננה סיפור דברים בלבד, אלא יש בה הוראת דרך. כאשר לומדים עניני הגאולה יש להשתדל "שהלימוד יפתח את הלב והעיניים והאזניים, שיבינו יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם את הגאולה האמיתית והשלימה" (ש"פ ויצא תשנ"ב), ועוד ועיקר, שנבין נראה ונרגיש שנמצאים יחד עם "משיח צדקנו... ובדורנו נשיא דורנו" (שם בשיחה).

יש להוסיף עוד על דרך זה, וכדלקמן.

בדבר-מלכות ש"פ בלק תנש"א מייסד הרבי מלך המשיח שליט"א ומלמד אותנו על סדר ההנהגה המיוחד של לחיות עם הזמן דימות המשיח... הנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה שעומדים על סף הגאולה ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובתוך הדברים מבאר שהדרך להגיע להנהגה כזו נעלית היא על ידי זה שהשכל נעשה ממולא וחדור בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה. וההבנה הפשוטה בזה, שבכדי לחיות באופן המתאים לתקופת סף הגאולה, צריך לדעת מהי הגאולה, ולכן מוכרח להיות שהשכל יהיה ממולא וחדור בעניני משיח וגאולה שבתורה.

אך ברור שבלמוד עניני הגאולה כשלעצמם לא די, כיון שהלימוד השכלי יכול להיות מנותק מהרגש שבלב וההנהגה בפועל. לכן ממשיך ומוסיף בדברים אודות המחשבה והתבוננות באופן של "דעת" בעניני משיח וגאולה (שהרי כידוע הדעת הוא המקשר בין השכל והלב). ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא", כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלימות ככל פרטי הדברים האמורים לעיל (ס"ז-ח).

כי כאשר עניני הגאולה נלמדים כשלעצמם ולא מדגישים בהם את הקשר אלינו כעת, הלימוד לא יכול להיות חי – "לחיות עם משיח". רק כאשר לכל לראש מקדימים את הידיעה וההכרה שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, אז ההשגה שבמוח נהיית בעלת משמעות כלפי הלימוד ונוגעת גם לליבו, ואז הלימוד שבא בהמשך לכך הוא לימוד חי ומחיה – "לחיות עם משיח".

יש לימוד ויש לימוד. יש לימוד עניני גאולה ומשיח כדבר שיהיה אי פעם בעתיד, "הלכתא למשיחא". ויש לימוד עניני גאולה ומשיח כדבר שקורה עתה תיכף ומיד. דוקא לימוד כזה הוא זה שיכול לפעול על

האדם שיחיה עם משיח, יחיה עם הזמן דימות המשיח.

ויש לומר, שדוגמה והוראת דרך לסוג לימוד שכזה, מראה לנו הרבי מלך המשיח באותה שיחה עצמה.

בשנת תנש"א חל י"ז בתמוז ביום השבת קודש פרשת בלק, בשיחות שנאמרו באותה שבת ביאר הרבי באריכות את הענין החיובי שבימי התעניות, כפי שיתגלה תיכף ומיד. ובלשונו הקדוש בתחילת השיחה:

.. כפסק דין הרמב"ם ש"כל הצומות האלו עתידיים ליבטל לימות המשיח", ויתירה מזה, כפי שמוסיף "ולא עוד אלא שהם עתידיים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וגו' יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו".

.. יום התענית – בחיצוניותו הוא ענין בלתי רצוי, עינוי שהוא היפך הרצון והעונג, אבל בפנימיותו הוא ענין טוב, כלשון הכתוב "יום רצון לה'". .. שכוונת ותכלית (הפנימיות ד) ה"צום" היא הפיכתו ל"ששון ושמחה" שבאה לאחרי ועל ידי החורבן והגלות; אלא שבזמן הגלות מודגש בעיקר ענין הצום, ובהגאולה יתגלה ענינו האמיתי, "ששון ושמחה".

וכך מאריך לבאר בעילוי אחר עילוי ועומק לפנים מעומק את מהותו החיובית של היום ואת מעלת ה"גאולה בטהרתה", לאורך כל חלקה הראשון של השיחה.

חלקה השני של השיחה (ס"ז ואילך) מקרב את הדברים אלינו כעת, ברגעים שלפני הגאולה:

ובכל הנ"ל נוסף עילוי מיוחד בדורנו זה: .. ככל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה, פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, ה"טוב" שבי"ז תמוז ובג' השבועות... כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", שעל ידי זה באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה... ולא רק ההכנה לגאולה, אלא שהגאולה באה בפועל ממש ביום השבת קודש זה, עוד לפני התחלת (בין ה)מצרים, ובמילא, יהפכו

ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

ובהמשך השיחה מוסיף ונותן הוראות מיוחדות כיצד לתת לרגש זה ביטוי מעשי, על ידי שטורעם מיוחד בכל הקשור ללימוד עניני בית הבחירה וביהמ"ק השלישי דוקא, ובאופן של הלכה למעשה בפועל. ונעיין מעט, מה נשתנה מתחילת השיחה להמשכה. בין החלק הראשון בו נידונה הלכה זו באופן תיאורטי, לחלק השני שבה הלכה זו קיבלה משמעות מעשית אלינו כעת:

והתשובה תהיה פשוטה. בס"ז-ח ביאר הרבי באריכות את מעלת דורנו אשר ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה... זוהי השנה שמלך המשיח נגלה בה ועד לשעה שמלך המשיח בא... עומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, סף התחלת הגאולה. אחרי שעובדות אלו ברורות לנו, כל הנושא קיבל פנים חדשות ואקטואליות. משיח אינו ענין לעתיד עולם, אלא אלינו ממש, לרגע שלאחרי רגע זה.

ולכן, כבר 800 שנה שפסק דין הרמב"ם אודות ביטול הצומות נלמד בכל תפוצות ישראל, אך תמיד למדוהו כענין שבעתיד. בשיחה זו לאחר שהגדיר ברורות את הזמן בו אנו עומדים כ"סוף התחלת ימות המשיח", אותה הלכה נהייתה נוגעת ומעשית.

המשך בעמ' 5 <

סיבת העיכוב

מספר המזכיר הרה"ח ר' י"ל שי' גרונר:

פעם הרבי אמר לי, כי שמע מחמיו, הרבי הריי"צ, שמפעם לפעם אביו, הרבי הרש"ב נ"ע, היה מעלעל בשמות החסידים ולפעמים היה עוצר לרגע, ומתעכב על אי-אלו שמות. שאלתי – מספר הרבי הריי"צ – מדוע מידי פעם אתם עוצרים? והשיבני אבי: "בשעת קריאת השמות אני מעביר לפני את החסיד ואת כל משפחתו, וכאשר אחד מהם זקוק לישועה מיוחדת, אני עוצר בשמו ומתפלל להטבת המצב..."